

Der er en tråd mellem 40-årige kvinder i paillehatte til Taylor Swift-koncert og Donald Trumps indtog i Det Hvide Hus

15-19 minutter

Voksenbabyer til Taylor Swift-koncerter, umodne mænd på egotrip og følelsesdrevne politikere. Professor Keith Hayward slår alarm og frygter en verden uden voksne – for hvem skal så redde os, når det hele ramler?

Keith Hayward, der er professor i kriminologi har skrevet bogen 'Infantilised. How Our Culture Killed Adulthood', hvor han harcelerer imod voksne, som ikke kan slippe ungdommen. Det ses blandt andet ved mødre, som er lige så store fans af Taylor Swift som deres døtre, mener han.

Foto: TAS Rights Management

Jeg knapper min skjorte op og peger på T-shirten inde

bag. Det sorte bomuld prydes af Batman liggende dvask i en sofa med fusserne oppe på sofabordet.

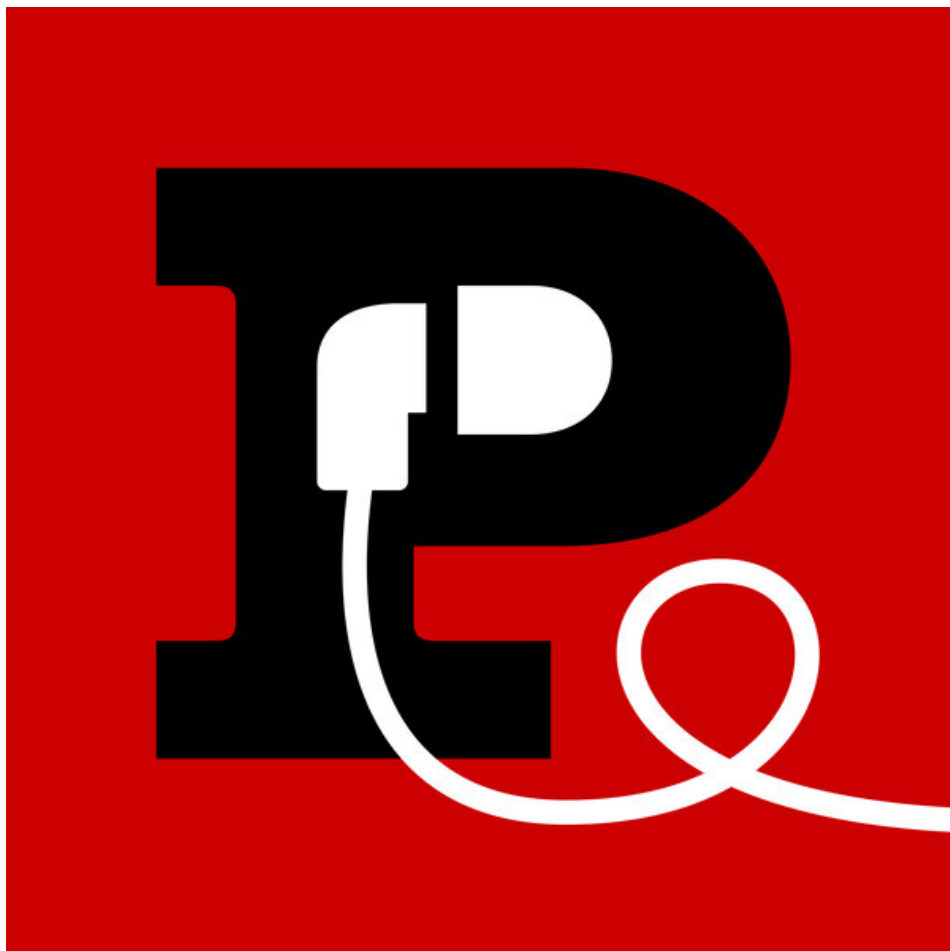
Fjernbetjeningen hviler i Batmans højre læderhandske. Han gloriøst nonchalant mod tv'et. Den T-shirt er måske det mest drengerøvede, jeg ejer.

Keith Hayward kigger skiftevis på Batman og på mig.

»Problemet er ikke, at du har én Batman-T-shirt.

Problemet er, hvis det er det eneste, du har«, siger den engelske professor i kriminologi, der har skrevet bogen 'Infantilised. How Our Culture Killed Adulthood'.

Her beskriver Keith Hayward en farlig tendens på tværs af de vestlige samfund, der ifølge ham vil efterlade os uden 'ægte voksne'. Uden dem, der burde være de ansvarsbevidste figurer, men i stedet er forfaldet til et liv som 'kidults' – halvt voksne, halvt børn.

Han ser det i vores film, til koncerter, på vores påklædning. I skolerne, på arbejdsmarkedet, i Folketinget. Han hører

det på vores holdninger, vores børneopdragelse, vores stemmer i den offentlige debat. De er blevet skingre – som børns.

»Fortsætter vi som nu, ender vi med udelukkende at træffe barnlige beslutninger baseret på følelser. Vi får en nedgjort kultur, hvor alt er reduceret til laveste fællesnævner. Politik, der ligner noget fra 'X Factor'. Det vil være en teenagerverden«, siger Hayward med indignation i stemmen.

Infantilisering er en samfundssygdom, og symptomerne er mange. Hayward opremser:

Det er voksne mænd, der uden børn på bagsædet spiller Pokémon Go bag rattet i deres biler. Studerende, der trodser lærernes autoritet og vægter egne meninger over fakta, og narcissistiske voksne, som lever ud fra, »at verden må indrette sig efter dem – og ikke omvendt«.

Og det er barnlige og højtråbende politikere uden evne eller vilje til at diskutere demokratisk.

»Det kan blive opløsningen af civilisationen«, siger han og understreger, at mens infantileringen allerede har slået alvorlige revner i det amerikanske og engelske samfund, er Danmark »langt mere voksent«.

»Danmark er godt ledet og har ikke lige så store problemer som USA og England. Donald Trump er klart infantiliseret. Han taler som et barn og giver folk øgenavne. Kamala Harris har også en form for barnligt rollespil over sig, laver sin stemme om og ændrer sin personlighed efter publikum og situation. Man kan også nævne Boris Johnson. USA og England bør være en advarsel. Vi er ikke immune i Danmark«.

Længe leve voksenbabyerne!

Det er umiddelbart svært at se den direkte forbindelse mellem barnlig påklædning og samfundets ødelæggelse, men ifølge Hayward findes den ikke desto mindre.

Det er blandt andet på grund af marketing og populærkulturen, at det klare skel mellem børn og voksne for længst er tværet ud, forklarer han. Førhen forklarede begrebet teenager os menneskets overgang fra den ene livsfase til den anden ved at introducere et mellemlag, men nu er selvsamme lag ved at hive børn for tidligt ud af barndommen og trække de voksne tilbage i barndommen.

Det er »jagten på det evige liv«, det handler om, siger Hayward.

Men hvor voksne i 60'erne og 70'erne ville optimere og forlænge ungdommen, er det i dag noget andet. Nu hylder vi, at de voksne bliver i barndommen.

»Det handler om at fejre det«, siger Hayward, som i sin bog oplister eksempler fra England og USA, der ifølge ham viser, hvordan infantiliseringen – eller barnliggørelsen – af samfundet stiller de helt forkerte rollemodeller på en piedestal i bedste sendetid.

Realityprogrammer med barnlige, følelsesladede deltagere: 'The Real Housewives', 'Jersey Shore'/'Geordie Shore', 'Ghost Hunters'. Og film om umodne personer (mænd), der nægter at opføre sig voksent: 'Ted', 'Old School', 'The 40-Year Old Virgin', 'Knocked Up'.

Keith Hayward giver ikke danske eksempler, men pendanter må være: 'Paradise Hotel', 'Ex On The Beach', 'Love Island Danmark', 'Forsidefruer'. Og film som 'Klassefesten 1' (og 2 og 3), 'Alle for én' (og 2 og 3 og 4), 'Klovn' (tre film, ni sæsoner), 'Solkongen', 'Druk'.

Syng med på omkvædet, hvis du også kan nævne i flæng.

»Ungdommen er fordummelsens ofre«, siger Hayward.

Men kan det ikke være den anden vej rundt – at filmene blot afspejler samfundet, og at det ikke er popkulturen, der har ændret samfundet?

»Klart, der har altid været mennesker, der i forvejen levede som karaktererne på tv. Men var det en god idé at gøre *slackerne* til tidens helte i historierne? Det tror jeg ikke«.

Tror du virkelig, at folk opfatter sig selv anderledes eller opfører sig på en anden måde på grund af de film? Griner vi ikke bare af dem?

»Det er en refleksion af vores kultur, men de forstærker den også på samme tid. Retfærdiggør den, normaliserer den«.

40-årige swifties med paillehatte

På Keith Haywards kontor viser han et par actionfigurer, der står klemmt inde på en tonstung bogreol. De er små artefakter, der viser hans barnlige side.

Næste del af Haywards samfundskritik er, at udviskningen mellem livsfaser også blander fællesskaber sammen. I sin bog peger Hayward på, at de voksne invaderer de unges arenaer. Og selv om det er hyggeligt at gå til mor-datter-koncert, er det ikke nødvendigvis godt for samfundet, mener han. Ungdommens rytme skal slås af de unge, ikke deres forældre, må vi forstå.

I din bog problematiserer du, at forældre deler smag og interesser med deres børn. Hvad er problemet i, at 40-50-årige mødre tager til Taylor Swift-koncerter?

»Der er intet problem i, at unge mennesker kan lide Taylor Swift. Problemet er de voksne Swift-fans. For det interessante er den fælles kulturelle oplevelse: en 10-årig pige med en paillethat og en 40-årig mor med paillethat til samme koncert. Det antyder ikke ligefrem udvikling«.

Der er formentlig ganske mange fans af Taylor Swift blandt Politikens læsere.

»Jeg træder varsomt, for jeg vil ikke have problemer med *swifties*. De kan være meget, meget ... passionerede. Psykologer understregede engang, at teenagere skulle adskille sig fra deres forældre, og forældrene skulle adskille sig fra deres børn. Det er meningen, at man på et tidspunkt bevæger sig væk fra det barnlige og går videre til mere voksent materiale«.

Kan det ikke bare være noget så simpelt som eskapisme?

»Folk siger, at vi lever i frygtelige tider og har brug for eskapisme. Det er en ret ahistorisk pointe, er det ik'«, spørger han retorisk og fortsætter:

»Man kan også sige, at vi aldrig har været sundere, og at de aktuelle krige er ingenting i forhold til tidligere generationers verdenskrige. Så hvad er det, vi flygter fra«, spørger han igen retorisk.

»Vi flygter fra vores egne konstruktioner«, svarer han.

Men hvad er problemet i, at kultur og interesser ikke er afgrænset af alder? At alle i princippet kan høre såvel Mahler som Taylor Swift?

»Da jeg var ung, var jeg virkelig inde i New Wave-musik – The Stranglers, The Clash og de bands – og tanken om, at min mor eller far kunne lide det og dukkede op til koncerter ... jeg ville dø. Ungdommen har brug for sin egen kultur«.

»Hvis du er 40 år gammel, og din yndlingsfilm er 'Find Nemo' eller 'Babe – den kække gris', er det ikke nødvendigvis en dårlig ting. Du skal ikke til psykiater, men det viser ikke noget udvikling, hvis din smag som voksen er den samme som et barns«.

»Måske filmreferencerne er forkerte. Jeg ser ikke børnefilm, fordi jeg er voksen«, indskyder han.

Tænk sig at lytte til en skolepige som Thunberg

Keith Hayward pointerer igen og igen, hvor stor – og uhensigtsmæssig – betydning det har, når voksne og børns interesser smelter sammen. Ifølge ham fører det til, at vi »bevæger os tilbage i livsløbet i stedet for at udvikle os«.

»Når børnenes domæne ekspanderer til voksenlivet, får vi stilstand i stedet for progression. Børn ved alt i dag, de er alle vise. De voksne ved intet. Tænder vi for tv'et, ser vi ikke andet end børn med stærkt selvsyn og magt, mens forældrene snubler rundt i livet«.

Se bare vores inkluderende og overbærende børneopdragelse, der har gjort børnene til autonome, med- og selvbestemmende borgere i hjemmet, nævner Hayward.

Du beskriver en 'ægte voksen' i bogen, men hvem kan definere, hvad det er?

»Det ved jeg ikke, om nogen kan. Men jeg vil læne mig op ad den voksnes evne til at tænke kritisk og autonomt. Det er noget, vi bør aspirere til, og ikke noget, vi skal undgå, fordi det er kedeligt eller væmmeligt. Vi skal se det som noget godt – at være en selvstændig tænkere i stand til at træffe beslutninger, der former éns fremtid og familie, hvis

man altså har sådan en ...«, siger han.

»Det har jeg ikke selv, men jeg er dybt bekymret for samfundet ... og uden grund egentlig. Jeg vil være død og væk«, siger han.

Gennem bogen refererer du til 'den voksne verden'. Kan du definere den verden?

»Med den voksne verden følger ansvar, om du kan lide det eller ej. At være økonomisk uafhængig, kunne betale sine lån, have meningsfulde forhold og være forpligtet på noget, der viser, at du er voksen. Men det er også mere end det. En erkendelse af, at du er voksen og ikke kan leve, som du levede i tidligere faser af dit liv. Det betyder ikke, du skal være ulykkelig, gør det vel? Eller ikke kan gå til Taylor Swift-koncert. Eller have en Batman-T-shirt på. Du kan gøre alt det, men det er et spørgsmål om, hvorvidt du erkender, at der hører ansvar med til voksenlivet«.

Men betaler de fleste mennesker ikke også deres regninger og finder en kæreste og et hjem?

»Det skulle man tro, men det ændrer sig, mens vi snakker. Se eksempelvis på fødselsraterne. I England er den lige faldet til 1.44 – det er tæt på det samme som i Danmark. Folk prøver at modsætte sig voksenlivet«.

Kan det ikke skyldes noget strukturelt – økonomi, klimakrise?

»Måske har du ret. Måske får folk ikke børn, fordi de har angst for klimaet eller ikke kan købe deres eget hjem. Men engang var folk bange for atomkrig og verdenskrige, og det håndterede de ikke ved at læne sig ind i ungdommen og opføre sig som teenagere«.

»Spørg dig selv, hvad det er for et liv, du lever. Du skal ikke være paralyseret af tanken om en fremtid – du er nødt til at

kontrollere og planlægge den. Jeg ved, at det er svært, men hvis vi ikke gør det, er vi fanget i en regressiv stilstand«.

Det er her, 'kidults' opstår, forklarer han. De »halvt voksne, halvt børn«, som aldrig bliver bevidste om voksenlivets ansvar og privilegier, og som samfundet »hylder for at opretholde en barnlig følsomhed«.

Du har nævnt for mig, at andre læsere af bogen har kaldt dig en »sur, konservativ, gammel mand«. Er du ikke det?

»Sådan ser jeg ikke mig selv«, siger Hayward: »Det er nemt at affærdige nogen på grund af deres alder, og jeg er da også mere bekymret for nedbrydningen af værdier og traditioner. Hvis det gør mig konservativ, må det være sådan«.

Du skriver også i din bog, at de voksne leder efter moralsk vejledning hos børnene. Du bruger Greta Thunberg som eksempel på det. Hvorfor er det problematisk?

»Helt generelt er det skidt, når voksne kigger til børnene efter moralske retningslinjer, for børn er ikke følelsesmæssigt udviklet som voksne, og de har ikke nogen hård livserfaring. Og det er en ret dårlig ledestjerne«.

Du skriver, at du hellere vil lytte til forskere og fagfolk end »grupper af selvretfærdige, fem fod høje, radikale studerende«. Men er det ikke netop de unge aktivisters argument: at de voksne har svigtet, og var det ikke for deres engagement, havde klimadagsordenen aldrig fået det samme politiske fokus?

»Det er et stort problem at basere sit moralske lederskab på sådan en som Thunberg. Det er at basere sig på et rige af ikkeekspertise. Hun har ingen ekspertise på

klimaområdet. Jeg frygter, at vi bliver motiveret og måske endda manipuleret af en ... hvad var hun dengang, en 13-årig skolepige? Og ud over at være følelsesladet er hun nærmest prædikende, og vi har brug for at være rationelle og ikke basere vores løsninger på følelser«.

Kan hun ikke have fået så markant en rolle, fordi hun har ret?

»Vi lytter til hende, og vi tager hende seriøst, og det gør vi – som Thunberg retteligt siger – fordi vores elite og politiske klasse i Vesten er *fucking* ubrugelig. Og det citerer du mig bare for. Hun er ikke en voksen, men det er de heller ikke. Og når hun møder politikerne, belærer hun dem. Udskammer dem. Og de synes ikke engang, at det er pinligt«.

Ingen voksne hjemme

Keith Haywards kritik ender ved selve demokratiets alter. For når de voksne i samfundet ikke tager ansvar, efterlader de et enormt tomrum i demokratiet, som alle kan indtage. Men der er ingen garantier for, at det er en ung klimaforkæmper som Greta Thunberg, der tager pladsen, pointerer Hayward.

Frygter du, at autokratiske, totalitære mørkemænd griber magten, mens de voksne har for travlt med at lege?

»Ja. Hvis vi enten skal følge en slags teenage-psykodynamisk følsomhed eller en ældre, infantiliseret, politisk klasse, som er tykhovedet og også emotionel, er det en trussel mod demokratiet«.

»Vi kan ikke bare håbe på, at de voksne vender tilbage. Du er nødt til at tage kontrol. Men hvis alle er infantiliseret og er fikseret på egne passioner og på at have det sjovt,

bliver det sværere og sværere at forestille sig ordentlige politikere med vores interesser for øje«.

Hvordan får vi de voksne tilbage i kontrol?

»Ved at tænke frem på vegne af os selv, familie og samfund. Jeg tror faktisk, at det er en form for uselvskhed og afvisning af den indre narcissist, der følger med infantiliseringen«, siger han nærmest patriotisk.

Hvor er vi om 50 år, hvis ingen lytter til dig og bare slår dig hen som en gnaven, konservativ mand?

»Vi kan være i en meget farlig situation. Det kan endda være, at det, vi betegner som demokratiske samfund, er fuldstændig brudt sammen. Ja, opløsningen af civilisationen«, siger han bestemt.

Kan infantilisering virkelig føre til det?

»Infantilisering gør mange farlige ting. Udhuler traditioner, nedgør kultur. Udfordrer konstant ideen om, at der er noget, der hedder moden menneskelig kognition eller autoritet. Det er hele tiden ved at nedbryde disse ting. Så hvad vil der være tilbage? Det vil være det modsatte, ikke?«.

fortsæt med at læse

-

[Anmelderne: Klassefesten er en drengerøvsfilm for old boys](#)

-

[Hvam og Christensen: »Vi er blevet til dem, vi gjorde grin med«](#)